Οι πρόθυμοι δούλοι (Κώστας Ε. Τσιρόπουλος)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 7 Αυγούστου, 2009

Έζησε και ξαναέζησε η ανθρωπότητα καιρούς, καιρούς δουλείας που ξεσηκώνονταν οι λαοί για να την αποτινάξουν, και καιρούς ελευθερίας που επλήγωνε και τελικά δηλητηρίαζε ο ατομικισμός —αφού, κατά την αθάνατη ρήση του Μακρυγιάννη, η ελευθερία —και η Δημοκρατία— στηρίζεται στο «εμείς» και ποτέ στο «εγώ».

Και ήλθαν πάλι καιροί, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, και μετά τον «Ψυχρό» λεγόμενο Πόλεμο, που η ανθρωπότητα ολόκληρη έμοιαζε να νοσταλγεί για Ελευθερία και Δημοκρατία. Δεν είχε κατορθώσει να διακρίνει πως πίσω από τις ευγενείς και ολόφωτες ετούτες προσδοκίες, **μια νέα μορφή κοινωνίας πρόβαλε** —κοινωνίας θρεμένης, είναι η αλήθεια, από την πείνα, την στέρηση και την λαχτάρα μιας ζωής περισσότερο ανθρωπινής — **η καταναλωτική, με μοναδικό στόχο: την απόλαυση της ζωής αυτής**. **Και με ταυτόχρονη σκίαση μιας άλλης ζωής** που ο άνθρωπος, από την φύση του θνητός, ονειρευόταν, ευχόταν, προσδοκούσε θρησκεύοντας. Και με την θρησκεία, γινόταν τελικά άνθρωπος αυθεντικός —εκείνος που τα άνω θωρούσε.
Στην επίμονη ετούτη λαχτάρα του μεταπολεμικού ανθρώπου ήλθε συνεπίκουρος **η υψηλή τεχνολογία απλώνοντας ένα δίχτυ μηχανιστικών προτάσεων**, δε-λεαστικών τρόπων ζωής και κοινωνίας, ανθρωπίνων σχέσεων και σταθερών σκοπών συμπεριφοράς. Και δεν κατόρθωσε να διακρίνει πως μέσα από ετούτες, τις καθαρά γήινες βλέψεις και τις βαθύτατα αρνητικές των αξιώσεων του πνεύματος θέσεις,**του προτεινόταν μια νέα μορφή δουλείας: η δουλεία στην υψηλή λεγόμενη τεχνολογία**. Αφοσιώθηκε σ' αυτήν με μια περιπάθεια συγκλονιστική για τις αθάνατες αξιώσεις της ελευθερίας και της αξιοπρέπειάς του, τις αθάνατες αξιώσεις βίου πνευματικού, και, **χωρίς να το συνειδητοποιήσει, έχασε την ελευθερία του, έχασε την αξιοπρέπειά του και τον ιερό χαρακτήρα του Προσώπου του**.
Δεν είχε καθόλου υποψιαστεί πως σε κάποια καμπή της ζωής του αυτή ακριβώς η αξιολάτρευτη μορφή δουλείας **θα τον απειλούσε, θα τον ταπείνωνε και, υπαρξιακά, θα τον εξευτέλιζε**. Και κατέφθασε, ως γέννημα ακόρεστης εγκοσμιότητας και ως καταρράκωση της πνευματικής του ύπαρξης, **η κρίση**, ακριβώς, **της κατανάλωσης, όπου ο δούλος - Ανθρωπος είχε στηρίξει ολόκληρη την ευδαιμονία του** —πεπεισμένος πλέον από τον πνευματικό μηδενισμό για τον τελικό του θάνατο.
Και τώρα, μέσα σ' ετούτη την παγκόσμια αμηχανία πού βρίσκονται οι «ισχυροί» της γης; Με το πρόσωπο στον τοίχο παλεύουν να ανακαλύψουν μια διέξοδο, μια διαφυγή από τον κλοιό της τόσο επιθυμητής τους δουλείας, διαφυγή που θα διασώσει την

κατανάλωση και συνακόλουθα την πνευματικά μηδενιστική υλιστική τους εγκοσμιότητα, που δεν θα επιτρέψει στον σημερινό πολίτη του κόσμου να βιώσει την ανάσταση της ψυχής του και την σωστική ανάγκη επανεύρεσης του Θεού, ώστε να ξαναρχίσει ο **ιερός εκείνος διάλογος του πλάσματος με τον Πλάστη του**. **Που θα αφήσει να πνεύσει πάλι ο άνεμος της ελευθερίας του, της αξιοπρέπειάς του, ο άνεμος ο σαρωτικός όλων των απορριμάτων της καταναλωτικής κοινωνίας που θα ξαναποκαλύψει το πρόσωπο του Θεού και την συγκλονιστική πραγματικότητα πως είμαστε όχι κάτοικοι αλλά διαβάτες, περαστικοί του κόσμου ετούτου: Το σκίρτημα των ψυχών**.

(Πηγή: «ΕΥΘΥΝΗ», τ. 452, Αύγουστος 2009)